

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

UNA EMPRESA DE MANRESA,
ENTRE ELS SEGLES XIX I XXI

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

EN SÍNTESI

Mòbil,
fix

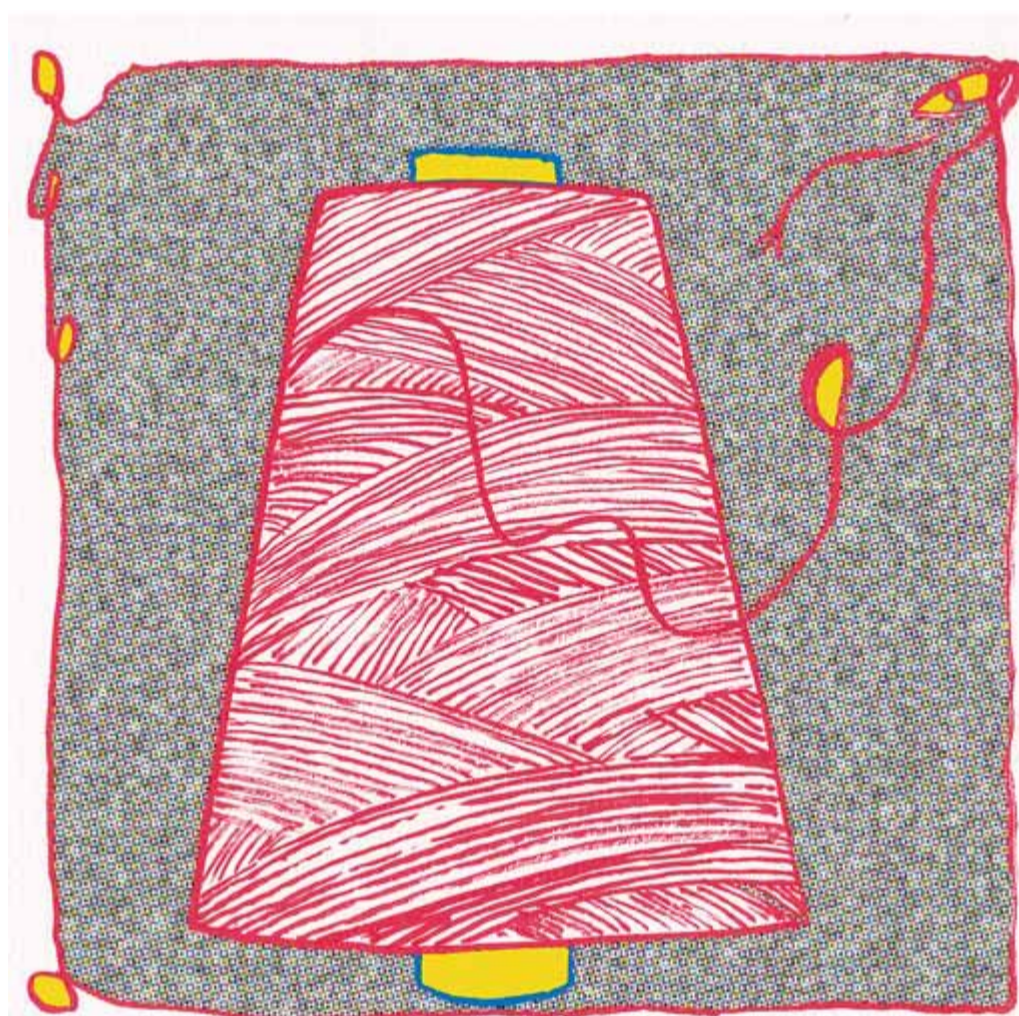
Telers al Bages

Fa poc vaig visitar una empresa prop de Manresa i la meva sorpresa va ser gran quan, entrant a la nau industrial, hi vaig veure quatre telers funcionant a tot drap. Els telers vénen de Suïssa, són d'última generació tecnològica i se n'obté un producte d'alta qualitat. Un pare i un fill, hereus de la secular tradició tèxtil catalana, cada dia fan l'empresa contra tot pronòstic: avui facturen uns quants milions d'euros i exporten un 30% de la producció a tot Europa, el Pròxim Orient i l'Àsia, la Xina inclosa.

“VOSTÈS S'HAN EQUIVOCAT DE SEGLE”, ELS DIC. “Per què hem de canviar de feina si aquest és l'ofici que sabem fer i que ens agrada?”, em responen. Treballant de sol a sol, venen directament tanta producció com poden al consumidor final. Sense ajuts públics ni suport oficial, malgrat l'euro fort i la creixent pressió fiscal, i en un entorn de benestar en què les noves generacions de catalans cerquen feines no sacrificades, l'any 2008 uns telers treballen al Bages. No hi ha explicació racional per a la determinació i la voluntat d'aquests empresaris catalans. Ben mirat, però, tampoc Catalunya havia de fer la Revolució Industrial al segle XIX: únic territori mediterrani que la va fer (no li tocava fer-la), Catalunya va ser també l'únic país d'Europa que s'industrialitzà sense ferro ni carbó, i sense una riquesa agrària prèvia que facilités grans capitals per finançar les grans inversions que es requerien. Sense aquella Revolució Industrial no hauríem tingut ni Renaixença ni recuperació cultural i nacional.

ELS SÒLIDS I RENOVATS TELERS DEL BAGES contrasten amb la crisi borsària recent i la recessió econòmica del sector de la construcció, que pot arrossegar algunes entitats financeres. Com tota crisi econòmica, aquesta tindrà efectes desiguals per territoris: els que han prioritzat i impulsat sense mesura el sector immobiliari en patiran més fortament les conseqüències. I els constructors madrilenys, que gràcies a les concessions d'obra pública de l'Estat s'havien convertit en els nous reis Mides fins al punt de dominar el sector energètic, ara ja pateixen. Si l'any 2007 moltes empreses que cotitzen al mercat continu van caure d'un 20% a un 30%, el 2008 la correcció ha arribat als grans valors de l'Íbex-35.

EL CAS MÉS CLAR ÉS EL DE SACYR, l'empresa dirigida per Luis de Rivero. Amic personal del president ZP, que li acaba d'adjudicar el túnel de l'AVE de Barcelona per 180 milions d'euros (per a desesperació de l'ACS de Florentino Pérez), avui Sacyr té una capitalització borsària de només 6.100 milions d'euros, quan el seu deute puja a 19.500 milions: l'acció ha caigut dels 50 € del març fins als 21 actuals. D'aquest model capitalista madrileny, que ha crescut de forma meteòrica gràcies al diner barat i al favor polític, quan canvia el cicle econòmic el diner internacional en pot fugir també ràpidament: Sacyr presenta minuscules latents de 230 milions d'euros a la francesa Eiffage i de 1.400 milions a Repsol. Luis de Rivero i els seus socis han hagut d'aportar garanties suplementàries al crèdit bancari sindicat de 5.200 milions d'euros, que els va permetre comprar un 20% de la petroliera. Al seu torn, ACS ha vist caure l'acció de 48 € a 32 €, amb un deute que

LLUÍSA JOVER

“Els sòlids i renovats telers del Bages contrasten amb la crisi borsària recent i la recessió econòmica del sector de la construcció, que pot arrossegar algunes entitats financeres”

voreja també els 20.000 milions, ha hagut d'ajornar els plans d'assaltar Iberdrola per fusionar-la amb la seva participada Fenosa. En darrer terme, la immobiliària Colonial avui val una mica més de l'import del seu deute financer, 9.000 milions d'euros, obligada a pagar 500 milions anuals per interessos. Tot i els seus bons actius, el nou clima econòmic en fa més difícil la venda, i les accions han caigut de 5,3 € el maig passat fins a 1,6. Si la compra General Electric, ho farà a un preu baix.

EN ÈPOQUES DE RECESSIÓ ECONÒMICA afloren els fonaments de l'economia real: sense l'eufòria del creixement fàcil i de les espectaculars alces a la borsa, s'evidencia millor la base econòmica, la

productivitat i la competitivitat dels diferents territoris. I mentre el Deutsche Bank publica la llista dels 25 valors europeus refugi de l'actual crisi borsària, entre els quals no n'hi ha cap de l'Íbex, a Catalunya ara brilla amb més força la xarxa sòlida i resistent de milers de petites i mitjanes empreses, moltes de les quals, després d'exportar de manera creixent en els darrers anys, ja hi han començat també a invertir.

UN INDUSTRIAL BARCELONÍ HA TORNAT A PLANTAR VINYES a Osona i ja n'obté vins de qualitat acceptable; fa cent anys tot Catalunya era un vinya que va ser devastada per la fil·loxera i allò que ha retornat per motius sentimentals pot ser un negoci de futur. Joaquim Maluquer explica al pròleg del llibre *Cien empresarios catalanes* (Lid Editorial, 2006) que Catalunya és, entre les 350 regions que integren la UE-25, la primera en la dimensió relativa del sector privat empresarial, confirmant l'absència pràcticament total d'empresa pública en el creixement econòmic català dels darrers dos segles. La base industrial de Catalunya dona sorpreses en ple 2008, com ara descobrir uns telers totalment digitalitzats treballant al Bages. Que el sector públic deixi funcionar els mecanismes de mercat que fan possible la continuïtat de l'esperit emprenedor català: si aquests no són prou distorsionats, hi seguirà havent iniciativa i continuarà el país. I tota aquesta força, quan la canalitzarà la política?

Marçal
Sintes

Potser és una falsa impressió, o manies meves, però diria que pel que fa a l'ús del telèfon s'han produït uns canvis notables des de l'aparició dels mòbils fins ara. Quan la gent va començar a tenir mòbils, durant força temps el *normal* va continuar sent trucar amb el fix de la feina o bé de casa. El número del mòbil circulava de forma bastant restringida. El més habitual, en definitiva, era telefonar des del fix. A més, els telèfons fixos eren els dipositaris del costum, el de sempre, i els que apareixien a la guia. Per tant, el més *privat* dels dos era el mòbil. Em sembla molt que això ja no és així. Em fa l'efecte que aquesta prelació no és vàlida, que no funciona en la majoria de casos. Que s'ha capgirat. Em sembla que ara el que succeeix, o comença a succeir, és que el mòbil s'ha convertit en el número més habitual, mentre que el fix ha quedat com a telèfon sobretot per a família i amics més pròxims. El mòbil sona molt sovint, el fix sona menys. Pel mòbil ens arriben assumptes heterogenis, de tota mena i importància, mesclats, barrejats. També missatges escrits. Hi podem escoltar música i llegir les notícies. Fer fotos, etcètera. El mòbil s'ha convertit en un objecte comú, que tothora ve amb nosaltres i, per tant, té un caràcter ordinari, fins al punt que a vegades no en fem cas. En canvi, quan sona el fix i som a casa, és a dir, en un àmbit refugi que, a més, s'ha vist dràsticament assejant en els darrers temps, tendim a pensar que es tracta d'un assumpte important o d'una persona pròxima. Fins sentim com una íntima alarma, un punt d'inquietud que ens impulsa a agafar-lo.
m.sintes@hotmail.com